

Faluról

Harangoznak a mi kis falunkba,

Édesanyám menjen a templomba,
Imádkozzék, a jó Istent kérje,
Hogy a fiát semmi baj ne érje
Valahol a messze idegenbe.

Falu végén nádfedeles kisház,
Ablakába sírdogál egy kis lány,
Ne sírj kislány, lesz még jobb is meglásd,
Majd ha egyszer viszont látjuk egymást.
Csak még egyszer tudnék hazamenni.

Künn a pusztán, vadvirágos réten,
Barna kislány, levelet ír nékem.
Írd meg azt, hogy szeretsz úgy mind régen,
Hogy még egyszer szabadságot kérjek,
Csak még egyszer tudnék hazamenni.

Most hogy haza segített az Isten,
Olyan árva, olyan kihalt minden,
Az hagyott el, akit úgy imádtam,
Aki miatt mindig hazavágytam.
Odakünn a messze idegenbe.

A faluba nincs több kislány csak kettő, csak kettő.

Az egyiket elszerette a jegyző, a jegyző.
A másik meg a kapuba neveti, neveti.
Hogy őt meg a segédjegyző szereti, szereti.

Kiskőrösi bíró fia vagyok én, vagyok én,
Ráncos szárú, bő gatyába járok én, járok én.
Ráncos szárú, vágott orrú a csizmám, a
csizmám,
Szeret engem Kiskőrösön egy kislány, száz
kislány.

Kiültek a vénasszonyok a padra, a padra.
Isten tudja, miről folyik a pletyka, a pletyka.
Nem kérem én a jó Istent csak arra, csak arra.
Valamennyit ragassza le a padra, a padra.

Hogyha ír majd édesanyám, írjon a falunkról,

Küldjön egy szál virágot az öreg akácunkról.
Írja meg, hogy az emberek sajnálják-e, hogy el
kellett mennem?
Írja meg, hogy magán kívül
megsiratott-e valaki engem?

Írja meg, hogy házunk előtt áll-e még a
nyárfa?
Írja meg, hogy arrafelé milyen nóta járja?

Él-e még az öreg cigány, járnak-e a fonóba,
mint régen?

Mindenkiről írjon anyám,
csak egy lányról sose írjon nékem.

Írok, írok édes fiam, írok a falunkról.
Küldök egy szál virágot az öreg akácunkról.
Nem él már az öreg cigány, nem járnak a
fonóba, mint régen.
S az a kislány kit szerettél kint nyugszik a
csendes temetőben.

Lakodalom van a mi utcánkban,
férjhez megy a falu legszebb lánya,
hivatalos vagyok oda én is,
nem mennék el, ha százszor üzennék is.

Vége van már a lakodalomnak,
nagy bánata van a menyasszonynak,
forgatja a karikagyűrűjét,
sajnálja a régi szeretőjét.

Az én falumban nincsenek virágok,
Az én falum oly szomorú világ.
És mégis, mégis mindig oda vágyok,
Akárcsak egy szerelmes kisdíák,
Mint egy szerelmes kisdíák.

Az én falumban nincsen úri népség,
És minden háznak zsupp a födele.
És mégis, mégis ott virul a szépség,
Mert ott ismerkedtem meg övele,
Ott ismerkedtem meg vele.

Ott láttam őt először a felvégen,
Ott fordult vélem egyet a világ,
S az én szegény falum azóta nékem
Csupa virág, csupa, csupa virág,
Csupa virág, csupa virág.

Esteledik a faluban, haza kéne menni,
Attól félek a legények meg akarnak verni.
Ne bántsatok jó pajtások, nem vagyok az oka,
Szeretek egy barna kislányt, nem hagyom el
soha.

Barna kislány ablakába jó estét, jó estét,
Szállást kérni jöttem hozzád, ha beeresztenél.
Mindenféle csavargónak szállást nem adhatok,
Nincs itthon az édesanyám, csak egyedül
vagyok.

De azért a szép szavadért mégis beengedlek,
Gombos szélű nyoszolyámra téged lefektetlek,
Körül csipkés paplanommal téged betakarlak,
Két karommal átölellek, reggelig csókollak.
